

Pia Olsen Dyhrs tale ved Socialistisk Folkepartis landsmøde

Taler

Pia Olsen Dyhr
Formand for Socialistisk
Folkeparti

Dato

7. marts 2020

Sted

Kolding

Kære venner!

For ét år siden mødtes vi her i Kolding til landsmøde.

Vi gjorde minimumsnormeringer til vores absolutte hovedkrav til en ny regering! Vi lovede hinanden, at vi ville levere flere hænder i vuggestuer og børnehaver, hvis regeringsmagten skiftede, og SF fik afgørende indflydelse.

For trekvart år siden fik vi overbevist de andre partier om, at minimumsnormeringer skulle med i regeringsgrundlaget.

For tre måneder siden indgik vi en finanslovsaftale, hvor vi blev enige om at indføre minimumsnormeringer.

For tre uger siden blev den første pose penge fordelt mellem kommunerne.

BUM!

Er aftalen perfekt? Nej, SF har ikke 90 mandater.

Men for første gang nogensinde sætter vi et minimum – en nedre grænse for, hvor få hænder, der må være til at pusle.

Til at hygge.

Til at lege.

Til at trøste.

Vi stopper 20 års besparelser på de mindste børn.

Det er faktisk en lille børnerevolution.

Og ved I hvad:

Det er kun første skridt i den forandring, vi skal skabe i Danmark.

Læg mærke til, at jeg lægger trykket på vi.

Én af de vildeste oplevelser, jeg har haft i politik, var, da vi sad og forhandlede finanslov i november.

Ude foran Finansministeriet stod oprørte forældre; med barnevogne, børn, babyer.

De sang, så de gamle vinduer i bygningen klirrede.

Når Finansministeren så for sjette gang indvendte, om ”det nu var nødvendigt med en lov ... kunne vi ikke bare fordele en pose penge?”, så gjaldede

kampråbene ind i rummet:

”Minimumsnormeringer”.

”Minimumsnormeringer”.

Så var vi ikke længere bare Lisbeth, Jacob og jeg selv; nej, vi var en hel bevægelse inde i forhandlingslokalet.

Man fristes til at sige: Så mange mennesker inde i ét lokale. Det føltes helt som at være elev i den danske folkeskole.

Spøg til side.

Det her er vores sejr.

Det er forældrebevægelsens sejr.

Det er pædagogernes,

De pædagogiske assistenters

Og pædagogmedhjælperes sejr.

Og det er JERES sejr

I gjorde minimumsnormeringer til et af de afgørende forhandlingskrav for SF.

I stillede krav lokalt.

I malede hinkeruder, bannere og gik på gaden.

I begyndte en børnerevolution! Og med de ord vil jeg sige: Rigtig hjerteligt velkommen til SF's landsmøde!

Velkommen til by- og regionsrødder.

Velkommen til vores dygtige folk, der dagligt arbejder for et grønnere og mere solidarisk Europa.

Velkommen til repræsentanter fra fagbevægelsen, de grønne og de sociale bevægelser.

Welcome to our international guests. Velkommen til nye medlemmer!

Og en helt særlig velkommen til Danmarks bedste feministiske, socialistiske, aktivistiske ungdomsorganisation.
Velkommen til SFU.

Siden sidst har vi vundet to valg.
Vi er igen blevet det største parti på venstrefløj.

Vores organisation er vokset og styrket.
Og nå' ja:
Vi har sendt Løkke, Samuelsen, Pape og Thulesen Dahl på tvungen afspadsering.
Eller som Lars Løkke Rasmussen kalder det: foredragsturné.

Vi har allerede leveret på vores vigtigste valgtemaer: en aftale om minimumsnormeringer.
En hamrende ambitiøs klimalov.
Flere penge til de fattigste børnefamilier.

Børnene er på vej ud af Sjælsmark. Vi har revet uddannelsesloftet ned.

Skrottet de nationale test.
Og der er ikke engang gået et år.

Det er lykket, fordi vi fik flere muskler ved folketingsvalget. Fordi vi er blevet et helt centralt støtteparti.
En kærlig, krævende og når nødvendigt – besværlig – samarbejdspartner. Og måske er det her en chokerende nyhed. Vær parat til gå i breaking-mode derude:

Min plan er ikke at vælte regeringen.
Jeg tror faktisk på centrum-venstre, hvis vi alle sammen vil.
Hvis vi respekterer hinandens forskelligheder.
Hvis vi spiller hinanden gode.

Min plan er, at centrum-venstre skal have magten de næste 8 år. Mindst!

Betyder det, at regeringen har carte blanche til at gøre, hvad den vil? Nej, selvfølgelig ikke.
Vi kommer til at være i haserne på den.
Vi skal jo sørge for, at regeringen ikke udstyrer Venstre med et veto, når vi skal lave klimahandleplaner.

For så bliver det ikke ambitiøst nok.
Vi skal sikre os, at regeringen ikke ender med at lave en pilskæv udligningsreform, fordi Venstre får alt for store indrømmelser.
Vi skal være garanten for, at forebyggelse og mere nærpolti bliver en central del af politireformen.

Og til dem, der er bange for, at SF kommer til at sælge sig for billigt. I kan jo blot kigge på mit navn.
Pia Olsen DYHR.

Derfor siger jeg også helt klart, at samarbejde, politik og resultater er vigtigere end vådeskud og soloridt. Særligt fordi vi ikke bare skal ind at dreje og skrue på regeringens reformer.

Vi skal være med til at tegne en helt ny retning for Danmark.
Vi er måske ikke nået helt ud i en Anders Foghsk minimalstat, men rigtig mange oplever, hvordan fællesskabet ikke altid er der for en, når man har brug for det.

Det bliver centrum-venstres fornemmeste opgave de kommende år: Genopbyg velfærdsstaten, og sæt turbo på den grønne omstilling ... eller hvad nu turbo hedder på en elbil!

Vi er i gang med at genopbygge børneområdet. Det er kun begyndelsen.

Vi fortsætter med folkeskolen. Med sygehusene.
Med ældreplejen.
Med handicapområdet.

Jeg har fået lov til at fortælle en historie fra en, der er til stede her i dag, nemlig Kirsten Rolfsager.

Kirsten fik børneleddegigt som etårig.
Hun bevæger sig rundt i en el-kørestol og har brug for hjælp alle døgnets timer.

Derudover har Kirsten søvnapnø, som blokerer luftvejene og bliver ekstra udfordrende og farlig på grund af Kirstens handicap.
Faktisk risikerer Kirsten at dø, hvis hun ikke indenfor få minutter får hjælp til en sepap-maskine om natten.

Indtil første januar sidste år har Kirsten levet et relativt normalt liv. Arbejdet som psykolog.
Formand for Dansk Handicapforbunds afdeling i Gribskov. Lokalformand i SF.

Kirsten har ikke valgt at leve med et så voldsomt handicap.

Hun har valgt at leve på trods af et så voldsomt handicap.

Det er blevet markant sværere.
I 2016 begyndte kommunen at rasle med sablen og varsle revurdering af hendes BPA-hjælperordning.
I 2017 kom ”mødet”, som Kirsten kalder det.
Et møde, hvor hun skulle redegøre for, hvor lang tid hun bruger på at rede sit hår.

Hvor lang tid hun skal bruge på at klippe sine negle.
En lang og ydmygende øvelse, som endte med, at Kirstens hjælpertimer fra første januar 2019 blev skåret ned fra 24 timer i døgnet, til hvad der svarer til omkring ni timer om dagen.

Næsten to tredjedele af hjælpen forsvinder sådan her.
Det skete på trods af, at lægerne vurderede, at hendes generelle tilstand var

forninget.

Og hør nu godt efter: En del af besparelserne ramte nattetimerne.

Først da folk udefra råber kommunen op, og siger direkte, at kommunen vil blive holdt ansvarlig, hvis Kirsten mister livet på grund af besparelserne, bliver der lyttet.

Hjælpen i nattetimerne kommer tilbage. Men der mangler stadig mange timer for at få Kirstens hverdag til at fungere.

Og hvad så nu?

Kirstens mor på 82 er flyttet ind hos hende. De får hjælp af en god ven og Kirstens brødre.

Kirsten fortæller mig ikke historien for at få hjælp til sin egen sag. ”Det her handler ikke kun om mig,” siger hun.

”Det handler om de mange borgere med et handicap og de mange pårørende – én million stemmer – som bliver syge og nedbrudte af at møde et system, hvor man føler sig ydmyget og ikke kan få den nødvendige hjælp.”

Jeg forstår godt frustrationen.

Jeg har hørt den fra mange borgere.

Som borger med en sygdom eller andre udfordringer har man ikke selv valgt sin situation.

Man skal have mulighed for at passe et arbejde. For at tage en uddannelse.

Det står faktisk i loven! I stedet har vi set konsulenter, der tjener penge på at udpege den allermest skrabede løsning eller måske noget endnu være.

Som tjener på at få kommunerne til at spare på udsatte og handicappede borgere.

Vi har set kommuner, der bryder loven igen og igen og igen.

Det skal stoppe! Bare stoppe! Helt ærligt: Vi skal have værdigheden tilbage i det her samfund?

**

”Pia, vi kan mærke, at der er kommet en ny regering.

Vi er glade for den nye retning – men vi sidder stadig i kommunerne og har svært ved at få enderne til at mødes – og ofte bliver vi stadig nødt til at lave besparelser”.

Sådan har jeg hørt mange af jer sige på min tur rundt i landet.

Det er jo desværre sandheden.

Selvom vi har lavet den rødeste og den grønne finanslov.

Selvom vi har lavet den bedste kommuneaftale i mange år, så mangler der stadig penge til velfærden.

Hvis vi bare fortsætter som hidtil, så bliver der ikke penge til en stærk socialpolitik. Til værdighed i ældreplejen.

Til at styrke handicapområdet.

Så bliver de flotte velfærdslofter ligeså nærende som luftsteg og vindfrikadeller.

Der er heldigvis en del penge i det, der hedder det økonomiske råderum, men der er desværre ikke nok.

Vi har brug for at udfordre de økonomiske rammer og få dem med de bredeste skuldre til at bidrage noget mere. Spørgsmålet er, om regeringen tør?

Har vi som Thomas Piketty skriver i sin seneste bog glemt, at voksende ulighed ikke er en naturlov, men et moralsk og demokratisk svigt? Det tror jeg desværre.

Siden 2002 er der delt skattelettelser ud, der svarer til 65 milliarder kroner om året.

Pilskæve skattelettelser!

De rigeste ti procent har fået 53 tusind kroner mere årligt.

De fattigste ti procent har fået tolvhundrede.

Den rigeste procent har fået svimlende 113.000 kroner mere til sig selv. Tænk, hvis de penge var gået til børnene ... til velfærden?

Vi kunne jo begynde med at beskatte store formuer og aktieindkomster lidt mere, så vi hurtigere kan komme i gang med genopbygningen af den lokale folkeskole.

Af Handicapområdet.

Sygehusene.

Vi kunne indføre bare en lille skat på handler med aktier og værdipapirer i Europa og kræve, at Google, Facebook og Amazon er med til at finansiere velfærden for de borgere, som de tjener styrtende på – blandt andet ved at bruge dine og mine data helt kvit og frit.

Og ved I hvad, der er faktisk en tredje ting, vi relativt nemt kan gøre – nemlig noget, som I har kæmpet for.

Skulle vi ikke ændre budgetloven, så den ikke længere sidder som en alt for stram spændetrøje om kommunernes økonomi?

En ting er helt sikkert: Vi skal have et sikkerhedsnet, hvor maskerne ikke er så store, at de mest udsatte falder igennem.

Men ved I hvad; det er faktisk heller ikke godt nok!

Vi skal have et velfærdssamfund, som ikke alene er et sikkerhedsnet. Vi skal have et velfærdssamfund, som bliver en trampolin.

For et halvt år siden var jeg på besøg i en Danmarks trampoliner. Et af den slags besøg, som virkelig sætter sig.

Eksperimental Institutionen på Amager samler børn fra ressourcestærke familier med børn fra udsatte familier, som har brug for ekstra støtte. Nogle af børnene har brug for at opbygge selvværd.

Andre skal lære at håndtere følelser som vrede, skuffelse – kærlighed. Hvis en lille dreng eller pige kommer i en konflikt med et andet barn og måske endda kommer til at slå det andet barn, så vil den ansvarlige pædagog sige undskyld til det barn – også selvom det er kommet til at slå et andet barn.

”Undskyld, at jeg ikke passede godt nok på dig”.

Det gør man for at lære de svigtede børn, at det ikke KUN er deres ansvar, når de ikke har lært at styre deres egne følelser.

At det ikke er deres ansvar, når de ikke har lært de normer og regler, som alle vi andre tager for givet.

De skal vide og stole på, at der er voksne, som vil hjælpe og tage vare på dem – også når de handler forkert!

”Undskyld”!

Der ligger så meget empati og kærlighed i det ord.

Ligger der ikke nærmest en modvægt til tidens tendens til at mistænkeliggøre folk, der har det svært. Det er nok din egen skyld. Eller dine forældres.

Det skal vi væk fra.

Siden besøget har jeg tænkt en del over, at det er den form for empati, vi nogle gange mangler i socialpolitikken.

At man en gang i mellem husker, at hvis Ida eller Ibrahim forstyrrer undervisningen, så bør vi måske tænke:

”Undskyld, at der ikke er plads til jer i klassefællesskabet”.

Eller at tilgangen til det hjemløse og forhutlede menneske på gaden bliver:

”Undskyld, der ikke var plads til dig i vores fællesskab”.

I kender godt sådan en puttekasse, som børn leger med? Hvor man skal få stjerner, firkanter og rektangler til at passe i de rigtige huller? Nogle gange er det, som vi glemmer, at ikke alle kan presses ned i de huller, vi har lavet i kassen.

En vild tanke: Måske er det ikke dem – men hullerne i kassen, som den er gal med.

Det tror jeg faktisk, det er! Og også her er børn faktisk snedigere end os voksne: Jeg har hørt, at mange løser udfordringen ved at tage låget af.

Jeg var selv et barn med en mærkelig form og skæve hjørner. Jeg var bare så heldig at møde Bent og Laila.

To fantastiske mennesker, som åbnede deres kirke og deres hjem for mig.

De havde ikke behøvet bruge tid på en indadvendt pige med store briller, som i

øvrigt overhovedet ikke kunne synge.

Men de så, at jeg var et barn, der havde brug for et holdepunkt.
Når jeg begik en fejl – så var det ikke bare mit ansvar – nej, det var også deres.

Når jeg blomstrede – så gjorde de det også.

Er det ikke det fællesskab handler om, når det er bedst? At man løfter hinanden.

Ikke fordi man får noget ud af det.

Men fordi man ved, at det barn, der flipper ud og slår, måske selv er blevet slået.
Eller måske lige har sagt et sidste farvel til sin mor ...
Eller bare fordi, det er det rigtige at gøre.

Og det behøver ikke altid være staten, der træder til. Som for mig kan det være
civilsamfundet. Biblioteket. Kirken.
Vi kan alle sammen gøre en forskel.

Jeg glæder mig til at diskutere det flotte papir, som SF's socialudvalg har lavet
med jer.

Det er et bud på en ny socialpolitik, som ikke peger fingre eller graver grøfter.

En politik, der opbygger fællesskaber for dem, der falder udenfor. Som ikke bare
gør vores velfærdssamfund til et stærkt sikkerhedsnet, men til den trampolin,
der giver ALLE en chance.

**

Jeg begyndte med at fortælle om, hvordan vi stod her og gjorde
minimumsnormeringer til et hovedkrav.
Jeg kunne også have talt om vores klimalov.

Efter fire år med billigere benzinbiler, sorte landbrugspakker og skrottede
klimamål har vi nu fået en regering med et ægte grønt regeringsgrundlag takket
være SF og andre grønne kræfter! SF har kæmpet for klimaet i mere end 30 år.

Tilbage i 90'erne skrev Margrete Auken i Politiken, at partierne i Folketinget skulle se at komme ud af drivhuset og ind i klimakampen ... ”ellers er der ingen klode tilbage til de kommende generationer”. Damen havde jo ret!

Vi er ofte blevet latterliggjort for at holde fast i de grønne mærkesager, når de andre partier havde fokus på ”vigtige” ting som økonomi og forsvar.

Vi har kæmpet en ensom kamp i mange år. Det gør vi ikke mere.

I dag er vi mange, der kæmper sammen. Og se, hvor langt vi er kommet!

SF var det første parti, der gjorde en klimalov med juridisk bindende delmål til et hovedkrav til valget sidste år.

Takket være klimabevægelsen.

Græsrodde.

De grønne partier.

Krammetræer ... Giv lige en hånd til alle dem, der har været inde i et krammetræ!

...

... Takket være Villum, som I kan se til den store klimademo.

Takket være alle jer i dag, står vi med en af verdens mest ambitiøse klimalove, som kan komme til at danne skole for, hvordan man laver fremtidens klimapolitik.

Klimaloven er ikke bare en grøn fodnote. Vores klimalov kommer til at være en grøn milepæl!

Klimaloven er kun begyndelsen.

For nylig var jeg på besøg i Nationalpark Thy.

Sikke en oplevelse! Med det brusende Vesterhav som bagtæppe kan man fra et udsigtspunkt se ud over kilometervis af klitter, vild lyng og plantearter, som stammer helt tilbage fra dinosaurernes tid.

Et fuldstændig unikt sted i hele verden.

Vores danske natur kan noget helt særligt.

Hvorfor behandler vi den så så stedmoderligt?

I alt tre millioner fugle er forsvundet fra det åbne land de sidste 40 år.

Viben var engang en af de mest almindelige fugle herhjemme.

Fire ud af fem vibepar er forsvundet.

Viben bygger rede i det åbne land og bliver udfordret af det intensive landbrug.

Desværre er dens ynglesteder ødelagt i hobetal.

Presset på naturen har betydet, at en lang række pattedyr, planter og insekter er truede.

Hvis vi skal vende tilbagegangen i de danske dyre- og plantearter, så skal vi have mere vild natur.

Naturen skal have plads for sin egen skyld.

For klimaet skyld ... men da også for din og min ... og ikke mindst vores børns skyld.

Naturen giver ro.

Naturen giver en følelse af at høre til.

Naturen giver lykke.

Når man går med bare fødder i græsset eller roder i jorden med hænderne, så frigøres stoffer i hjernen, som gør os glade og bekæmper stress.

På samme måde som vi har lavet en bindende klimalov, skal naturen have sin egen lov.

Giv-naturen-lov kunne vi passende kalde den.

En, som beskytter dyr og planters levesteder ved at sikre, at naturarealet senest i 2050 skal udgøre mindst 40 procent.

At mindst 20 procent af Danmarks areal skal være udlagt med natur og biodiversitet som det primære formål.

Ikke handleplaner.

Ikke hensigtserklæringer.

Ikke syltekrukker.

En lov som anerkender, at ret til skøn natur ikke er en luksus, men netop en ret for alle.

En rettighed, som Villum og de generationer, der følger efter ham, også skal nyde godt af.

**

Alle er enige om, at klima- og natur skal prioriteres efter fire år med en sort regering.

Men det går liiiidt langsomt.

”Vi skal cykle, ikke køre – gå forrest, hvis vi tør”, lyder vindersangen i årets MGP.

Desværre har vi tre grønne ministre, som hverken kører eller cykler, men slentrer afsted, som havde de al tid i verden.

Måske er de engagerede i en spændende snak om Stauning ... Jeg ved det ikke helt. Men helt ærligt: Vi skal op i tempo.

Regeringen har meldt ud, at den arbejder med en 4-årsplan.

Fint nok.

Det må bare ikke blive til et slags regerings-OCD, hvor alt skal foregå i én bestemt rækkefølge.

Vi skal gøre tingene ordentligt og grundigt ja, men vi skal også skynde os ... Det her siger jeg ikke så tit, men vi skal hverken gå eller løbe – vi skal køre lige til fartgrænsen, og det gør faktisk ikke noget, hvis vi kører over.

Og vi skal kunne køre i flere spor samtidig.

Vi skal sætte gang i en biodiversitetslov hurtigst muligt.

Vi skal kunne lave en seriøs plan for klimasikring, så borgerne i Kolding, Holstebro eller Silkeborg ikke år ud og år ind skal gå og frygte for, hvad der sker når de store regnskyl og storme kommer.

Vi skal i gang med en ambitiøs klimahandleplan, men allerede inden skal vi sikre, at vi ikke i mellemtiden sætter gang i sorte investeringer.

Sørge for, at der er ladestandere til elbiler nok.

Sørge for, at det offentlige ikke køber biler til hjemmeplejen eller skovbørnehaverne, som kører på benzin. Sund fornuft, som ikke behøver nogen forkromet plan. Der er endnu en grund til, at vi har travlt.

Til november skal verdens lande forpligte sig til at holde temperaturstigningerne på halvdelen grad, som Paris-aftalen kræver. Det sker til klimatopmødet COP26 i Glasgow.

Det bliver måske min generations vigtigste topmøde.

Intet mindre!

Desto vigtigere bliver det, at vi ikke møder op for at tage selfies på de bonede gulve.

Desto vigtigere bliver det, at vi møder op som en stolt grøn supermagt. At vi har en realistisk og ambitiøs plan med, der viser, hvordan man kan nå halvandegrads-målet.

Så går vi forrest.

Så omsætter vi flid og grønne ambitioner til grøn magt.

Så kan vi være med til at ændre verden!

**

Ja, jeg har faktisk gået og tænkt en del over, hvorfor min generation af politikere er holdt op med at tro på store positive forandringer.

I kan måske huske den amerikanske præsident Obamas kampagne ”Yes We Can”.

Det er som om, at vor tids politikere har taget den og ændret den til ”No We Can’t”.

Vi taler hele tiden om, hvor hårdt og besværligt det bliver at omstille vores samfund – og så uendelig lidt om, at det grønne samfund måske endda bliver et bedre samfund for os alle sammen.

Et samfund uden luftforurening.

Et samfund med sundere og mere varierede fødevarer.

Et samfund med en rigere natur.

Jeg har en veninde, som planlægger, at når taget til sommerhuset om nogle år skal skiftes, så skal det være et levende, grønt tag, hvor insekter og bier kan hygge sig i de vilde planter.

Det er ikke bare godt for biodiversiteten.

Det opsuger regnvandet, når monsterregnen kommer.

Og så er det da også pænere end tagpap!

En anden planlægger, at den nye bil skal være en elbil, som skal kobles op på et solcelleanlæg på huset.

Det er både billigt – og grønt. Jeg har selv plantet 1000 træer på Orø; eg, ask, skovfyr, birk og lærk. Træer, der med tiden vokser sig store og suger CO2.

De fleste af os har også hurtigt vænnet os til at have et stofnet med, når vi går ud og handler eller lægge cremen fra Matas i rygsækken i stedet for bare per automatik at sige ja til en plasticpose. Langt de fleste danskere er allerede i gang med en stille grøn revolution.

De savner bare politikere, der tør sætte en modig kurs.
Jeg kunne godt tænke mig, at det blev SF, der satte den kurs.

Jeg vil faktisk gerne komme med en lidt dristig påstand foran jer her i dag! Min påstand er, at fordi de kriser vi befinder os i er så tæt forbundne, så er løsningerne det også.

At hvis vi løser klimakrisen rigtigt, så får vi samtidig et bedre samfund med mere med mere ro, mere natur, mere livskvalitet og mere retfærdighed.

Men det kræver, at vi tør arbejde med visioner og ikke bare med lappeløsninger.

Hvorfor handler den politiske diskussion så ofte om at skærme os mod alt det forfærdelige, der kommer udefra?

Klimaforandringer.

En global røverkapitalisme.

En stadig mere usikker og ustabil verden.

Jeg vil på ingen måde forklejne de store trusler, som vort land, sågar vor civilisation, står overfor.

Men jeg vil gerne stille spørgsmålstegn ved, om vi måske ikke kunne finde løsninger, der ikke bare afværgede problemerne, men også gjorde verden grønnere, mere retfærdig, smukkere – sjovere.

Når håb bliver til frygt, så bliver de politiske løsninger læhegn fremfor vindmøller.

Og måske har vi behov for begge dele – men diger, mure og bolværk mod forandring må aldrig stå alene – så tegner vi ikke fremtiden – så reagerer vi på dem, der tør sætte kursen.

**

Og så spørger nogen, om hvorfor vi har brug for et stærkt centrum- venstre!

Det har vi, fordi vi har de grønne visioner.

Vi har den plan, der vil sikre en økonomi, der arbejder for alle – og ikke bare for tech-giganter og milliardærer.

Vi har allerede nået meget på bare ét år.

Det har godt nok også været skudår, men den ene ekstra dag kan nok ikke tage hele æren. Men vi har stadig rigtig meget, vi skal nå.

Jeg begyndte talen her med en lille rejse tilbage i tiden.

Nu vil jeg gerne rejse lidt ud i fremtiden med jer.

Hvis det lykkes centrum-venstre at samarbejde.

Hvis SF fortsætter med at have afgørende indflydelse, så kan vi stå her om et år:

Med en plan for, hvordan vi får et grønnere landbrug, grønnere transport, og grønnere energi.

En lov, der beskytter viben, agerhønen og sanglærkens levesteder.

Flere sygeplejersker.

Flere sosuer.

Flere hænder i vuggestuer og børnehaver.

Barselsorlov til mænd.

Et Danmark, der igen tager imod kvoteflygtninge.

Og hvis det står til SF, så står vi her om 3 år, og så har vi fået:

Ret til pension, når kroppen siger stop efter mange år på byggepladsen eller på gulvet i børnehaven.

Retssikkerhed og værdighed til Kirsten og andre borgere med sygdom eller handicap.

Mere ro på og tid til fordybelse i folkeskolen

Budgetloven er ændret, så den ikke kvæler forebyggelse og sociale investeringer i kommunerne.

Måske endda:

Gratis psykologhjælp for ALLE børn og unge med ondt i sindet. Om syv år – hvis vi er så heldige:

Ja, så har vi fået et Danmark, hvor vi tager hånd om hinanden og vores klode på en helt anden måde, end vi ser i dag.

Kald mig bare ukuelig optimist!

Kritisér mig bare for ikke hele tiden at stå klar med den røde tusch. Frygt og had det smitter og spreder sig, men det gør håb, solidaritet og fællesskab også.

Rigtig godt landsmøde til jer alle sammen!

Kilde

altinget.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Politisk tale, Socialistisk Folkeparti

Relateret

Pia Olsen Dyhrs 1. maj-tale
1. maj 2015

Pia Olsen Dyhrs 1. maj-tale
1. maj 2017

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pia-olsen-dyhers-tale-ved-sfs-landsmoede-2020>